

Nicolae VASILE

Pădurea vieții

**Ne căutam,
prin aceeași pădure,
deși fiecare păream a fi,
tu în pădurea ta,
eu în pădurea mea,
ele erau unite
pe linii doar de ele știute.**

**Nu ne vedeam de copaci,
erau prea mulți
și prea deși,
ce puteai să faci?...
Lăstari noi le-au dat,
desișul s-a format,
mai mult ne-a-ndepărtat.**

**Timpul însă zboară,
aparent fără să doară,
chiar și copacii
au început să moară,
lăsând printre ei să răsară
o rază de lumină
ce părea de esență divină.**

**Când am rămas
numai noi doi,
în interior aproape goi,**

**deși aveam destulă lumină,
puterea nu mai putea să vină
s-ajungem la ce am visat
și pentru ce atât ne-am căutat.
Cred că și frunzele noastre,
ca și ale copacilor, s-au uscat!**